

In de serie 'verbinding' een preek bij 2 Kor.2:11, over de satan die het tegenovergestelde wil van verbinden. Tijdens de dienst zongen we: Psalm 108:1,2,4, EL 442, Gezang 96:1,2,3,4,10, 435:2,4,5, Opwekking 546, 616.

Uit een e-mail, in reactie op de herhaalde waarschuwing dat we ons niet uit elkaar moeten laten drijven door de boze: "Dat is nu de tweede keer dat je hem deze week noemt in je mails. Het zit niet in ons systeem om in die richting te denken. In onze kerkelijke opvoeding is de duivel altijd doodgezwegen. De verpersoonlijking van het kwaad, daar moest je je maar verre van houden en ook niet over nadenken. Zoiets."

Misschien zat hij ook niet in het systeem van de Korintiërs. Paulus doet zo langs zijn neus weg de suggestie dat we natuurlijk niet onbekend zijn met zijn gedachten (vertaling NBG 1951). Expres stelt hij het trouwens negatief, dus niet "we kennen hem zo goed", want hij is niet iemand die je wilt kennen. Maar helaas hebben we wel met hem te maken en in die zin is hij geen onbekende van ons.

Paulus maakt deze zijdelingse opmerking in verband met een onverkwikkelijke situatie in de gemeente van Korinte. Hij is blijkbaar onheus bejegend door een gemeentelid en de Korintiërs, hoewel niet altijd op één lijn met Paulus, hebben die persoon toen hard aangepakt. Met zijn aanval op Paulus bedreigde hij de verbondenheid, dat voelden ze toch wel aan. Hij heeft u allen verdriet gedaan. Maar "u kunt hem nu maar beter vergeven", schrijft Paulus dan - anders gaat de satan er mee aan de haal.

Zo legt hij wel vaker een direct verband tussen voortdurende boosheid en ruimte voor de duivel (Ef.4:26-27).

Boosheid is het terrein van de satan. Hij is de *diabolos* die de boel door en uit elkaar gooit (Grieks *diaballein*). De satan is de tegenover-stander die ons aanklaagt. Johannes zag die aanklager uit de hemel vallen (Openbaring 12) en dat is fijn voor de hemel: daar worden zijn aanklachten nu niet meer gehoord. Maar wee u aarde! Want nu vliegen de aanklachten van een woedende duivel ons links en rechts om de oren. Hij verleidt ons tot zonde en stelt ons vervolgens de vraag hoe we zoiets konden doen en wat we nu nog helemaal voor de zaak van God betekenen. En als hij weinig op ons kan aanmerken, zouden we daar trots op kunnen zijn en richt hij onze aandacht op personen op wie wel iets aan te merken is. We volgen hem dan gretig in zijn aanklachten. Zijn missie is dan geslaagd, de verdeeldheid is een feit.

Daarom, zijn gedachten zijn ons niet onbekend.

Het is opmerkelijk dat Paulus nu niet angstvallig heel veel tegenover deze satanische gedachten gaat zetten. Het is hem al genoeg dat hij de satan even in het licht plaatst. Daar houdt de satan namelijk niet van. Die opereert liever in het donker. Het licht ontmaskert hem.

Daarom hoeft Paulus er verder niet heel veel over te zeggen. Die ontmaskering is al voldoende.

Maar de genadestoot (!) komt natuurlijk met het woord 'vergeving'. Dat is een zeer efficiënt wapen in de geestelijke strijd.

De satan maakt boos en zaait verdeeldheid.

Vergeving verbindt.

Gesprekspunten. Kijk even welke je sowieso wilt behandelen:

1. Is er iets in deze Keek wat je heeft aangesproken?
2. Vertel elkaar hoe bewust je je bent van de gedachten van de satan. En de ruimte die je hem soms geeft.
3. Hoe kun je ernaar streven dat je acties minder geleid worden door verongelijkheid en hoe kunnen waarden als vergeving en verbinding meer tot je geestelijke DNA gaan horen?
4. Wie van de kring kan iets vertellen over het boekje *Brieven uit de hel* van C.S. Lewis?
5. Hoe pareer je
 - een aanklacht van de satan tegen jezelf?
 - een aanklacht van de satan tegen iemand anders?
6. Voor wie meer wil:
 - Paulus brengt de satan drie keer ter sprake in deze brief. Hoe? Wat leer je daarvan?
 - De duivel of satan wordt door bijbelschrijvers telkens maar heel kort even genoemd. Verzamel daar eens wat voorbeelden van.
 - Wat zegt de vrucht van de Geest in Galaten 5 over verbinding? En de werken van het vlees over verdeeldheid?